

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/128/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010192
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4214010192.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci odsúdeného H. X., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c/, d/, odsek 2 písmeno c/, e/ Trestného zákona a iné, o sťažnosti odsúdeného H. X. proti uzneseniu Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd I. stupňa“) zo dňa 17.07.2014, sp. zn. 1Nt/11/2014, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 29.10.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku s a sťažnosť odsúdeného H. X. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd I. stupňa podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh na povolenie obnovy konania odsúdeného H. X. (ďalej len „odsúdený“), ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 24.01.2013 sp. zn. 2T/69/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 26.03.2013 sp. zn. 1To/28/2013, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že citoval nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012 č.k. PL.ÚS 106/2011 a stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 26.11.2013 Tpj 44/2013. Konštatoval, že neboli splnené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku. Odsúdenému bol ukladaný trest za dva samostatné skutky, ktoré sú tromi trestnými činmi, spáchané vo viacčinnom súbehu, z toho jeden obzvlášť závažným zločin, jeden zločin a jeden prečin. V pôvodnom konaní mu bol ukladaný trest odňatia slobody v trestnej sadzbe 15 rokov do 20 rokov odňatia slobody. Súd konajúci v pôvodnom konaní aplikoval mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, odsúdenému uložil trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 8 rokov odňatia slobody. V súčasnej dobe, po účinnosti citovaného nálezu ústavného súdu prichádza do úvahy uloženie odsúdenému trestu v sadzbe 10 až 20 rokov odňatia slobody. Z hľadiska tejto trestnej sadzby pôvodne uložený trest predstavuje aj v súčasnosti trest uložený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Marginálne súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že aj v zmysle citovaného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, hoci vyslovil názor, že v dôsledku nálezu ústavného súdu je nevyhnutné povoliť obnovu konania bez ďalšieho, z tohto záveru vyvodil výnimku, a to, že v prípade, ako odsúdenému, ktorému bolo v pôvodnom konaní namieste ukladať trest pri aplikácii asperačnej zásady, bol však trest ukladaný pri použití mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, v takomto prípade sa obnova konania nepovolí. Zohľadňujúc tak množstvo zbiehajúcich sa trestných činov, závažnosť a osobné pomery odsúdeného, súd dospel k záveru, že v pôvodnom konaní odsúdenému uložený trest odňatia slobody je primeraný.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, podal sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne tým, že napadnuté uznesenie považuje za protizákonné a nespravodlivé, bolo mu upreté právo na spravodlivý súd a nápravu nezákonného rozhodnutia. Bol

mu uložený neprimerane vysoký trest s použitím asperačnej zásady a tento je v zrejmom nepomere k závažnosti činu kladeného mu za vinu. V prípade povolenia obnovy konania, by bolo nové rozhodnutie vo veci samej v jeho prospech. S veľkou pravdepodobnosťou by mu bol uložený nižší trest odňatia slobody.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že súd I. stupňa, po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí, rozhodol správne o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, pretože obnova konania sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samey osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o treste. Vykonaným dokazovaním na verejnom zasadnutí súdom I. stupňa a to oboznámením spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 2T/69/2012 a odpisom z registra trestov bolo preukázané, že nie sú splnené podmienky ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa článku 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takéhoto právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 44/2013 z 26.11.2013 (ďalej len „Stanovisko“) v jeho bode I. ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a- ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. V jeho bode II. ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov a v jeho bode III. ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 odsek 1 alebo odsek 2 písmeno a/ až c/ alebo písmeno e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b odsek 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 21. decembra 2012, sa nepoužije.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje navyše na uznesenie Pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 2/2014 zo 07.05.2014 (ďalej len „uznesenie Pléna“), v ktorom Plénum prijalo zjednocujúce stanovisko, v zmysle ktorého „Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 44/2013 z 26.11.2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.12.2012 zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Z výkladu Stanoviska v súvislosti s uznesením Pléna je zrejmé, že v prípade odsúdeného, ktorému bolo pri ukladaní trestu odňatia slobody síce použité ustanovenie § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21.12.2012, avšak bolo použité súčasne aj mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a odsúdenému bol uložený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby upravenej postupom podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, citovaný Nález nemôže byť dôvodom obnovy konania „ex lege“ t.j. na základe § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky. V danom prípade preto Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, je „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku a tým len jednou z podmienok obnovy konania a preto v danom prípade je v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania z tohto dôvodu potrebné skúmať aj splnenie ďalšej materiálnej podmienky požadovanej citovaným ustanovením Trestného poriadku, a to že pôvodne uložený trest by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Ani jedna z taxatívne vymenovaných podmienok druhej materiálnej podmienky ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku však v prípade odsúdeného splnená nebola. Pôvodne uložený trest odňatia slobody odsúdenému vo výmere 8 rokov, t.j. trest uložený za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia by bol aj za situácie, že by bol odsúdenému ukladaný trest za použitia ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona po 21.12.2012, t.j. za použitia síce asperačnej zásady, ale už po účinnosti citovaného Nálezu Ústavného súdu SR, trestom uloženým pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby, ktorá by v jeho prípade bola podľa § 172 odsek 2 Trestného zákona a § 41 odsek 2 Trestného zákona, pri prevahe v citovanom rozsudku Okresného súdu Komárno priznaných poľahčujúcich okolností, 10 rokov až 17 rokov a 9 mesiacov.

Preto nemožno konštatovať, že by trest uložený odsúdenému v trvaní 8 rokov, t.j. pod dolnú hranicu zákonnej sadzby, za tri trestné činy, z toho jeden obzvlášť závažný zločin a jeden zločin, bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. K uvedenému krajský súd ešte pripomína, že tzv. „zrejmy nepomer“ je vyjadrením kvalitatívne vyššieho stupňa nepomeru a preto by tento nepomer oproti nožnej spodnej hranici zákonnej výmery musel byť oveľa výraznejší, čo v prípade odsúdeného nemožno konštatovať, ba naopak tomuto bol ukladaný trest pod spodnú hranicu zákonnej trestnej sadzby, ako na to bolo už krajským súdom vyššie poukázané.

So zreteľom na uvedené krajský súd preto sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.